

[Lysholm Christensen]

glædeligt, at der nu tages skridt til at råde bod på det misforhold, der ofte har været mellem lejens størrelse og boligens kvalitet og standard.

Der er også visse forenklinger i forslaget, men i betragtning af områdets kompleksitet skal man nok ikke gøre sig håb om, at dette bliver enkelt, men vi kan tilslutte os de forslag, der her er fremsat, og håber på en hurtig gennemførelse.

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Jeg vil begynde med at takke for de positive bemærkninger, der er kommet til lovforslaget fra flere ordføreres side. Noget grundlæggende væsentligt ved lovforslaget er, at vi satser på at få mere byfornyelse for de i forvejen mange penge, vi bruger. Det skal f.eks. ske ved, at kommunerne hurtigere skal afslutte bygge-regnskaberne. Vi har eksempler på, at det har taget 16 måneder, men vi skal ned på 6 måneder. I mange kommuner overholdes de 6 måneder allerede, men det har ikke været tilfældet især i en enkelt storkommune; ad denne vej gøres altså et forsøg på at nedskære bureaukratiet.

Så er der også forslag, som vil betyde, at både ejere og lejere vil få mere byfornyelse for pengene. Et bærende princip i forslaget er, at forbedringsdelen slår igennem på huslejen, mens den almindelige vedligeholdelse ikke gør det, og det mener jeg er et principielt rigtigt synspunkt. Får man et nyt badeværelse eller et nyt køkken udformet sådan, at det bliver ekstra lækkert, eller der bliver investeret ekstra meget i forbedringsdelen, slår det også igennem på huslejen; dog er der sat en øvre grænse.

Jeg blev spurgt af Det Konservative Folkepartis ordfører, hvorfor vi havde valgt den grænse. Jeg synes, det er socialt rimeligt at tage udgangspunkt i det almennyttige nybyggeri. Det er klart, at man kunne tage andre udgangspunkter, men jeg synes, det er svært at angribe vort udgangspunkt; har man haft en meget dyr forbedringsdel, er der en grænse, og hvor findes en rimeligere grænse end i det almennyttige nybyggeri?

Så er der samtidig mulighed for, at kommunen kan fastsætte huslejen inden for et spænd på mellem 83 og 100 pct. af huslejen i nybygget almennyttigt byggeri. Man kan sige, hvorfor

83, hvorfor ikke lige så godt 82 eller 84? Det er klart, at der er tale om et skøn, men de 83 pct. vil i dagens priser udløse, at bunden i København bliver 600 kr. Man ville gerne have et lige tal, og vi har opereret med forskellige talstørrelser, lagt dem til 600 kr., og så har vi omsat de 600 kr. til 83 pct. Men det er klart, at man kunne argumentere for 610 kr., 615 kr. eller 590 kr., og så havde procentsatsen selvfølgelig svinget i takt med det. Vi har lagt et interval, og der er jo aldrig ét tal, der er det eneste rigtige, men overfører man som sagt de 83 pct., bliver det 600 kr. i København.

Der er mulighed for at gå under de 83 pct., men det forudsætter, at nogle objektive – og jeg understreger objektive – kriterier er opfyldt; de er beskrevet i lovforslaget, men jeg skal selvfølgelig gerne præcisere og uddybe dem under udvalgsarbejdet, hvis der er ønske om det.

Fru Bodil Thrane havde flere positive synspunkter, men sagde, at forslaget ikke var godt nok. Nu er det jo svært at vide, hvad et forslag skal indeholde for at være godt nok, men jeg konstaterede formuleringen, og det er vel også sådan, man skal sige, når man er i opposition.

Fru Kirsten Jacobsen brugte stærkere gløser. Det var et i bund og grund dårligt forslag, og SF's ordfører brugte også et ordvalg, som mindede om Fremskridtspartiets.

Jeg har bemærket de afvisende ord. Jeg lyttede så spændt til, om man havde nogle konkrete forbedringsforslag, men det hørte jeg ikke meget til. Det var »i bund og grund dårligt«, »ikke godt nok«; ordvalget var lidt for skelligt, men det var afvisende.

Regeringspartierne har på en helt anden konstruktiv måde forholdt sig til forslaget. De anvendte et forskelligt ordvalg, men samstemmende ønskede de mere byfornyelse for pengene, og at forbedringsdelen var bestemmende for huslejens størrelse, men vel at mærke socialt afbalanceret.

Jeg takker for, at de netop havde tilegnet sig de grundholdninger, der ligger bag forslaget, for udfordringen er enorm. Vi har ca. 275.000 boliger i vort land, som trænger til større eller mindre forbedringer, og der er tale om meget store tal – måske op mod 100 mia. kr. – hvis vi skal få samtlige vore boliger bragt i en tilfredsstillende stand, så det er meget afgørende, at vi får det maksimale ud af hver enkelt krone. Det